

Ingrid Rensen: 'We zouden samen fietsen en sprookjes lezen' Ik en mijn meervoudig gehandicapte meisje. Uitgeverij Van Gennep, Amsterdam 2011 ISBN 9789461640680 (Meervoudige Complexe Handicap (MCG) / Hersenaandoeningen/ PO/1) Zie ook: <http://www.vangennep-boeken.nl>

Soort boek/Ziekte/Stijl: Egodocument van Ingrid Rensen waarin zij, vanaf de geboorte van Marit, een meervoudig complex gehandicapte dochter, open en eerlijk schrijft over de beslissingen, problemen en moeilijkheden waarmee hun gezin te maken krijgt, omdat hun dochter een meervoudig complexe handicap heeft. Het boek eindigt als Marit 9 jaar is. Een mooi, goed leesbaar boek.

Over de schrijfster: Ingrid Rensen (1970) is getrouwd met Huub en moeder van drie kinderen Marit, Mathijs en Jonas. Ze wonen in Oss. Ingrid gaf haar baan op toen ze Marit kreeg. Die was niet te combineren met de vele zorg die Marit nodig had. Ingrid Rensen schrijft in haar vrije tijd. Eerder schreef zij het boek "*Zij en ik*" over de relatie met haar moeder die aan kanker is overleden (2002). Zij publiceerde in het *Weekblad Vriendin* een jaar lang een column over de periode van de zwangerschap, de geboorte van Marit en haar eerste jaren, die in 2005 werden gebundeld in het boek "*Moeder dagboek*". Ingrid Rensen is beschikbaar voor interviews.

Zie ook: www.ingridrensen.nl

Korte beschrijving: Marit werd te vroeg geboren en liep, vanwege een infectie, zware hersenbeschadiging op. Dat maakte dat ze zich geestelijk niet verder zal kunnen ontwikkelen dan een baby van ongeveer twee maanden.

Ingrid beschrijft hoe haar leven en dat van haar gezin veranderde door de komst van haar oudste kind. De zorg voor Marit bleef die negen jaren die zij beschrijft zeer intensief, hield nooit op. Een goede dag werd zeer gewaardeerd.

Ingrid beschrijft wat zij meemaakten vanaf de geboorte van Marit, gaat onder andere in op de gang door de gezondheidszorg en hun familieleven, eerst met een vaak ook zieke Marit, dan met twee en tenslotte drie kinderen. Ze licht toe hoe zij en Huub omgingen met hun verdriet, wat hen moeilijk viel, welke overwegingen ze maakten en hoe ze emotioneel moeilijke beslissingen namen. Ze twijfelden bijvoorbeeld over nog een derde kind nemen en beschrijft hoe iedereen in het gezin moest inleveren.

Uiteindelijk zal Marit, als zij 9 is, in een instelling gaan wonen en de weekenden thuis zijn. En ook deze beslissing was moeilijk, want '*de juiste beslissing is onmogelijk te nemen*'.

Wat viel op: Ingrid Rensen noemt diverse dilemma's waar ze over nadenkt omdat ze ermee te maken heeft gekregen, zoals nog een derde kind proberen te krijgen, of in hoeverre het leven van Marit de moeite waard is. Dat doet zij eerlijk, zonder zichzelf te ontzien en dat levert een meerwaarde aan het boek.

Citaten: Pag. 54: 'Ik probeer me haar voor te stellen als ze groter wordt, in een rolstoel, maar dat beeld kan ik nog niet oproepen. We zijn vorige week bij de dagopvang gaan kijken. De dagopvang voor gehandicapte kindjes. Het voorland van Marit.

Het was schrikken. (...)Er zijn momenten dat het goed gaat, dat ik me zelfs tevreden voel en besef dat liefde alles overwint. De liefde voor Marit, de liefde voor Huub. Maar er zijn ook momenten dat ik weg wil vluchten uit de wereld waarin ik terecht

ben gekomen. Als ik een moeder zie met een kinderwagen met een kind erin, een kind dat met z'n handjes een speeltje vasthoudt, of ik zie fietsende kindjes op straat, dan wil ik hard wegrennen.'

Pag.88: 'Bij artsen ontbreekt soms het tactgevoel, heb ik de afgelopen jaren gemerkt, na de vele gesprekken die we inmiddels met verscheidene artsen hebben gevoerd. Ze kunnen deskundig en goed zijn, maar het sociale en menselijke aspect is bij sommigen niet volledig ontwikkeld. Vandaag had mijn huisarts daar geen last van en was hij in topvorm.

Gehaast pak ik mijn fiets en zet de vaart er goed in. Marit is naar de opvang en ik ga er met het kleine manneke een leuke dag van maken.'

Pag. 190: 'De afgelopen maanden waren slopend en het liefst heb ik op zulke momenten weinig prikkels om me heen. Toch willen anderen gehoord worden, iedereen vraagt om belangstelling en attentie en die kan ik nu niet bieden. Het liedje 'Laat me' wil ik wel uitschreeuwen nu.'

Pag.194: 'Het brengt zo veel emoties mee om Marit los te laten. Ik heb het gevoel dat ik in de auto zit en de weg niet weet, en bovendien geen tomtom heb. Ik ga alle kanten uit, behalve de goede kant. De juiste beslissing is onmogelijk te nemen. Wat je ook doet, het is nooit goed. Meer opvang gaat tegen je gevoel in, maar veel thuis zijn lost ook niets op.'

Extra: In de pers: Zie http://www.ingridrensen.nl/index_in_de_pers.html